

ärä ja wiiskas surnud aäed sõnnikule. Pärast lõunat agga näeb, mis imelised ellajad õue peal ümberkäiswad — ei olle nisugguseid ellajaid enne näinudki. Tulli liggemale, ju tundis õmad aäed ärä. Olliwad aäed solgi paast jonud, kuhhu sisse wina olli wissatud ja olliwad agga joobnud olnud, kui perrenaine sulled seljast kiskus. Müüd pididwad mõnigi nädal kõige ilma pelletuseks, allasti ümber käima, enne kui sulled jälle kaswasid. — Sedda luggesin; agga seddasama wärki jutto kulin ka inimesest. Karola Adam olli enesele uhked penikese siinise kallewi püksid ostanud ja uhkeldas nendega Krawi ladal ümber. Kas meest seiswad kõrwal ja üks ütles teisele: kas sa mitte minõ käest ei tahha Adami illusaid püksa osta? Teine küsis: kudda sa neid kätte saad? Essimene wastas: se olgo minule murreks. Kaup sai walmis. Teggi mees Adami joobnuks ja kui wässind wantri peal maggas, tõmbas mees püksid jallast ja müüs ärä. Adamikene ärkas ülesse ja sedda iggaüks jo teab, mis waew püksata mehhele juhhub peale. Ei olnud püksa leida, ei ka pükste warrast. Pididi mehhele püksata koiu minema, ladalistele ja koddolistele sureks naeruks. — Sedda juttu kulis jodif, agga istus mahha, ja kudda müüd ristu toast wälja sada? Katsusin kawwalust. Eäksin afna jure ja ütlesin: ennäe, Karola Adami püksi warras lähheb möda. Jodif läks toast wälja warrast tagga ajjama.

Minõ lotus olli, et laitiad kellu kolme aeal

enam taggasi ei pidanud tulles, iggaüks jo oma wõrra olli kuulnud. Kui agga kel kolm lōi, näggin et trop inimesi otsekohhe minõ majja pole tulli, tutaw üks ja teine ulgas, teised wõerad; wana moor teiste tagga longates kargo naal; jubbagi treppist ülesse tungiswad. Mis müüd tehha! Lippasin isse uksest wälja, lassin kõik sisse minõ ja pörasin ukse lukku. Ukse praoksest watasin ja kulin, mis teggiwad ja ütlesiwad. Üks mõtles teise kalendriteggija ollewa ja wana moor arwas et nad kõik kalendriteggijad koku tulnud. Agga ei olnud palju tarka sõna kuulda, iggaüks ajjas oma tõnni. Üks kikkendas kalendri kallist innast, teine kirjja kriipsudest, kolmas tahtis tedda õhemaks ja neljas paksemaks tehha, üks sowis tedda lauloramatuks ja teine rahwa kullutajaks. Ja pea olli kārä nõnda seggamine kuulda, kui lada aeal meie Otsa kõrtsis. Mõtle sin siis oma meles: kui kõikide nõuo ja sowimise järrele affakstime kalendrit teggema, ta aina seddasama wiisi wälja kostaks. Wana moor aina waikne nurgas kulis, ja wõttis ükskord teise järrele tubbaka rakso niinasse. Agga kui lorrin ja kārriin õite sureks olli lainud, siis teggi ta oma äle warrawad lahti, paäi ühhe kae pusa, paremasse kätte wõttis kargo ja andis suga ja karguga lõhna: „Kas sa niinatarku ei näe! Kalendrisolkijad ollete, agga mitte kalendrikohhendajad! Siin on kriipsud, siin on kujukud, se ta paksus, se ta laius — aggo kus mo Pramburi wäggi jäi, kus mo kuppolaakmine?“